

— 321 —

Ето и песнь-та на Изгубенх Станкх.

—Станка си подвори ходеше,
Дръбни си сълзи ронеше,
И на батя си думаше:
„Байноле, батьо Стоенчо!
Чюли, байно разбрали?
Татаре насамъ идяли,
Прѣвъ Доброджя са минжли.
Сички-тѣ села горили,
Момы и булки робили.
Какво щемъ батьо да сторимъ,
Кадѣ ще ся ній денимъ?
Страхъ ма не батьо, страхъ ма не,
Не смѣж въ кжщѣ да влѣзж,
Отъ майчини си милости.
Отъ бащини-тѣ жялости.“

—Стоенчо Станкы думаше:
„Небой са сестро, небой са:
Добъръ е Господъ за нази,
Царъ е милостивъ, ще пази.“
Додѣ Стоенчо издума,
Ето Петръ са задади,
Право при Станкх отиди:
Нѣщо й скрышно обади.

.
Влѣзла е Станка въ градинкж,
Набрала не цвѣте сѣкакво,
Сѣкакво цвѣте бусилково,